

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719200602
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2719200602.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, a.s., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátkou: JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Bratislava, Majerníkova 3/A, proti žalovanej: Y. J., nar. X.X.XXXX, adresa U., I. XXXX/X, o zaplatenie 420,- Eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty 33,- Eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 9Csp/82/2019-38 zo dňa 20.11.2019 - voči zamietajúcemu výroku II. a výroku III. o trovách konania, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutej zamietajúcej časti výroku II. o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške vo výške 5% ročne zo sumy 768,- Eur od 25.4.2016 do 31.5.2016, zo sumy 718,- Eur od 1.6.2016 do 13.6.2016, zo sumy 698,- Eur od 14.6.2016 do 18.7.2016, zo sumy 678,- Eur od 19.7.2016 do 16.8.2016, zo sumy 658,- Eur od 17.8.2016 do 16.9.2016, zo sumy 638,- Eur od 17.9.2016 do 17.10.2016, zo sumy 618,- Eur od 18.10.2016 do 2.12.2016, zo sumy 608,- Eur od 3.12.2016 do 20.12.2016, zo sumy 598,- Eur od 21.12.2016 do 24.2.2017, zo sumy 588,- Eur od 25.2.2017 do 3.9.2019 p o t v r d z u j e.

II. V ďalšej časti napadnutej zamietajúcej časti výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 420,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 420,- Eur od 4.9.2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšnej časti napadnutej zamietajúcej časti výroku II. o zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 33,- Eur rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 348,- Eur a v časti o zaplatenie zmluvného úroku zastavil, výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 54a, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a vecne tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal na žalovanej zaplatenia sumy 420 Eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty vo výške 33,- Eur titulom nesplateného úveru, pričom neskôr vzal žalobu späť v časti pôvodne požadovanej odplaty vo výške

168,- Eur, poplatkov za upomienky vo výške 180,- Eur a zmluvného úroku vo výške 68% ročne, čiže predmetom konania zostala suma 420,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne a zmluvná pokuta vo výške 33,- Eur.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24.4.2015, poskytol žalobca žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 600,- Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť a zaplatiť odplatu vo výške 576,- Eur, t. j. celkovo sumu 1.176,- Eur do 24.4.2016 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných obchodných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, alebo v hotovosti mandatárovi. Zmluvné strany si zároveň dohodli výšku úrokovej sadzby 68% ročne, RPMN vo výške 28%, zmluvnú pokutu vo výške 33,- Eur v prípade, ak spotrebiteľ neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej v zmluve a poplatok za každú upomienku vo výške 30,- Eur. Žalovaná s podanou žalobou nesúhlasila, uviedla, že si je vedomá, že z poskytnutej pôžičky uhradila žalobcovi len časť, ako je uvedené v žalobe.

4. Predmetnú zmluvu súd posúdil ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, na základe čoho uzavrel, že je potrebné predmetný úver považovať v zmysle § 11 ods. 1 citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov. Súd tiež skonštatoval, že nemal zo strany žalobcu preukázané, kedy a v akej sume žalovaná plnila, nakoľko žalobca nepredložil prehľad splácania, pričom takisto súdu neuviedol, akým spôsobom si uplatnil právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, keď ani na výzvu súdu nepredložil výzvu v zmysle § 53 ods. 9 OZ, ako ani oznámenie o zosplatení úveru, hoci v žalobe žalobca uviedol, že žalovaná stratila výhodu splátok a žalobca ju vyzval na úhradu jej záväzku. Preto podľa súdu nebolo možné posúdiť, či, kedy a v akej výške sa žalovaná dostala do omeškania, na aké položky boli plnenia žalovanej započítané (keďže úver súd považuje za bezúročný a bez poplatkov), prípadne či bola žaloba podaná počas plynutia premlčacej doby, alebo až po jej uplynutí. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby súd konanie v časti o zaplatenie sumy 348,- Eur a v časti o zaplatenie zmluvných úrokov zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP a žalovanej nepriznal ich náhradu, nakoľko síce bola v konaní úspešná, avšak nárok na náhradu trov konania si však neuplatnila.

6. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zastúpenia žalobca a navrhol ho formálne síce vo výrokoch I. a II., podľa obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 CSP) však vo výrokoch II. a III. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zároveň žalobcovi priznať náhradu trov konania. Žalobca mal za to, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal na to, že so žalovanou uzatvorili dňa 24.4.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 203601404, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 600,- Eur, pričom žalovaná v zmluve výslovne prehlásila a svoje vyhlásenie potvrdila osobitne svojím podpisom, že úver bol poskytnutý zmenkou. V zmluve žalovaná vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Zákon č. 129/2010 Z. z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu dôvodov ustanovených v § 11 ods. 1. Nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve sa v bode 3. uvádza: „Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 1.176,- Eur, ak nie je dohodnuté inak do 24.4.2016, na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi.“ Preto nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlžník sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 1.176,- Eur s termínom splatnosti 24.4.2016. Ako je v texte zmluvy uvedené, splátka vo výške 1.176,- Eur pozostáva zo sumy istiny vo výške 600,- Eur, z odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 168,- Eur a úroku vo výške 408,- Eur (68% zo sumy istiny v prípade riadneho splácania záväzku), čím je zároveň zachovaná zákonom ustanovená povinnosť uvádzať obligatórnu náležitosť zmluvy o

spotrebiteľskom úvere - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je teda jasne určené rozlíšenie splátky istiny, úrokov a poplatkov (600,- Eur + 168,- Eur + 408,- Eur = jedna splátka vo výške 1.176,- Eur). Podľa žalobcu rovnako nie je správne konštatovanie o absencii údajov o dobe trvania zmluvy a termíne splatnosti poskytnutého úveru, nakoľko tieto údaje sú zreteľne uvedené v bode 3. zmluvy o úvere: „Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 24.4.2016.“ Na základe uvedeného preto daná spotrebiteľská zmluva nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov, nakoľko spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti.

7. Ďalej žalobca uviedol, že ak žalovaná po podpise zmluvy nadobudla pocit, že podpísala nevýhodnú zmluvu, alebo že odplata, úrok, či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mala právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy. Uvedené právo žalobca nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru. Jednotlivými splátkami sa hradí najprv istina poskytnutého úveru a po uhradení istiny sa uhrádza zostatok z poskytnutého úveru (úrok, poplatok). Započítanie celej sumy splátky sa hradí najprv na istinu a až tak na úrok a poplatok v prospech dlžníka, pretože v prípade nezaplatenia niektorej splátky alebo omeškania dlžníka s platbou splátky dôjde skôr k zníženiu istiny, z ktorej by si žalobca ako veriteľ mohol uplatňovať zákonné úroky z omeškania. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/343/2013 a dôvodil, že žalovaná svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdila svojim podpisom, bola si vedomá svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere. Uviedol, že vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Občiansky zákonník v ust. § 39 spája neplatnosť právneho úkonu s právnym úkonom, ktorý svojim obsahom, či účelom odporuje zákonu. Nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom, tak ju nemožno považovať za právny úkon absolútne neplatný. Žalovaná v zmluve vyhlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom zmluvy a že k nej nemá žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Na určenie zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. nie je naplnený žiaden predpoklad.

8. Žalovaná odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadrila.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutých častiach (výroky II. a III.) vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je v časti napadnutej zamietajúcej časti výroku II. čiastočne dôvodné, v časti je napadnutý zamietajúci výrok vecne správny a v časti je nepreskúmateľný, preto odvolací súd rozhodol spôsobom uvedeným výrokovej časti tohto rozsudku.

10. Žalobca v odvolacom konaní nenapáda (podľa obsahu odvolania) výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 348,- Eur (pozostávajúcej z odplaty 168,- Eur a poplatkov za upomienky 180,- Eur) a v časti o zaplatenie zmluvného úroku (uplatneného v žalobe vo výške 68% ročne zo sumy 600,- Eur od 24.4.2015 do 31.5.2016, zo sumy 550,- Eur od 1.6.2016 do 13.6.2016, zo sumy 530,- Eur od 14.6.2016 do 18.7.2016, zo sumy 510,- Eur od 19.7.2016 do 16.8.2016, zo sumy 490,- Eur od 17.8.2016 do 16.9.2016, zo sumy 470,- Eur od 17.9.2016 do 17.10.2016, zo sumy 450,- Eur od 18.10.2016 do 2.12.2016, zo sumy 440,- Eur od 3.12.2016 do 20.12.2016, zo sumy 430,- Eur od 21.12.2016 do 24.2.2017, zo sumy 420,- Eur od 25.2.2017 do zaplatenia) zastavené. V tejto časti preto rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť a nie je predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzenom rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu v časti o zaplatenie sumy zvyšku nezaplatenej istiny vo výške 420,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 768,- Eur od 25.4.2016 do 31.5.2016, zo sumy 718,- Eur od 1.6.2016 do 13.6.2016, zo sumy 698,- Eur od 14.6.2016 do 18.7.2016, zo sumy 678,- Eur od 19.7.2016 do 16.8.2016, zo sumy 658,- Eur od 17.8.2016 do 16.9.2016, zo sumy 638,- Eur od 17.9.2016 do 17.10.2016, zo sumy 618,- Eur od 18.10.2016 do 2.12.2016, zo sumy 608,- Eur od 3.12.2016 do 20.12.2016, zo sumy 598,- Eur od 21.12.2016 do 24.2.2017, zo sumy 588,- Eur od 25.2.2017 do zaplatenia, ako aj zmluvnej pokuty vo výške 33,- Eur zamietol, včítane závislého výroku o trovách prvoinštančného konania.

12. V predmetnej veci predovšetkým súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver je potrebné považovať podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o úvere neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ, a to údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje, nakoľko z bodu 3. predmetnej úverovej zmluvy je zrejmé, že zmluvné strany sa dohodli, že celkovú čiastku 1.176 Eur, sa spotrebiteľ zaviazal zaplatiť jednorazovo do 24.4.2016 na účet veriteľa. Z predchádzajúcich bodov 1. a 2. zmluvy je potom zrejmé, že celkovú čiastku, ktorú má dlžník veriteľovi vrátiť, predstavuje jednak suma istiny 600,- Eur, odplata za poskytnutie úveru v sume 168,- Eur a dohodnutý úrok z úveru vyčíslený na sumu 408,- Eur. Spotrebiteľ tak mal vrátiť veriteľovi úver aj s úrokom a odplatou do jedného roka od uzavretia zmluvy (dňa 24.4.2015), t. j. najneskôr do dňa 24.4.2016. Z týchto ustanovení zmluvy je zrejmá tak výška (1.176,- Eur) počet (minimálne jedna) a termíny (24.4.2016) splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

13. Navyše predmetom sporu zostalo už iba uhradenie zvyšku nezaplatenej istiny, spolu s úrokom z omeškania a zmluvnou pokutou, teda predmetom sporu už nie sú žiadne úroky, ani poplatky.

14. Podľa obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24.4.2015, bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 600,- Eur. Žalobca v žalobe uviedol, že žalovaná dosiaľ na splatenie úveru uhradila sumu 180,- Eur. Žalovaná na pojednávaní dňa 20.11.2019 uviedla, že si je vedomá, že uhradila iba časť z výšky poskytnutého úveru, a to ako uviedol žalobca v žalobe. To znamená, že žalovaná potvrdila uhradenie sumy iba 180,- Eur na splatenie poskytnutého úveru. Nakoľko teda žalovaná skutkové tvrdenia žalobcu o poskytnutí sumy úveru vo výške 600,- Eur a uhradení ňou iba sumy 180,- Eur nijako nerozporovala, je potrebné tieto tvrdenia žalobcu považovať za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Nárok žalobcu na zaplatenie zvyšku sumy poskytnutého úveru vo výške 420,- Eur (t. j. 600,- Eur - 180,- Eur = 420,- Eur), je preto dôvodný.

15. Pokiaľ potom súd prvej inštancie uviedol, vzhľadom na to, že žalobca nepredložil na výzvu súdu dôkaz - prehľad splácania úveru žalovanou a neuviedol, ako si uplatnil právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, preto nevedel posúdiť, či, kedy a v akej výške sa žalovaná dostala do omeškania, na aké položky boli plnenia žalovanej započítané a teda, či nárok žalobcu nie je premlčaný, odvolací súd podľa obsahu zmluvy zistil, že predmetný úver bol splatný jednorazovo dňa 24.4.2016, nakoľko potom žalobca podal žalobu na súd dňa 24.4.2019 (podľa potvrdenia o prijatí žaloby na č. I. 15 spisu), urobil tak vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka, a teda jeho nárok na zaplatenie zvyšku poskytnutej istiny úveru premlčaný nie je.

16. Nakoľko sa žalovaná s plnením svojho peňažného dlhu dostala do omeškania, vznikol žalobcovi nárok aj na úroky z omeškania. Tieto si žalobca uplatnil v žalobe vo výške 5% ročne zo sumy 768,- Eur od 25.4.2016 do 31.5.2016, zo sumy 718,- Eur od 1.6.2016 do 13.6.2016, zo sumy 698,- Eur od 14.6.2016 do 18.7.2016, zo sumy 678,- Eur od 19.7.2016 do 16.8.2016, zo sumy 658,- Eur od 17.8.2016 do 16.9.2016, zo sumy 638,- Eur od 17.9.2016 do 17.10.2016, zo sumy 618,- Eur od 18.10.2016 do 2.12.2016, zo sumy 608,- Eur od 3.12.2016 do 20.12.2016, zo sumy 598,- Eur od 21.12.2016 do 24.2.2017, zo sumy 588,- Eur od 25.2.2017 do zaplatenia. Z toho návrhu žalobcu je zrejmé, že žalovaná úver postupne splácala, avšak na tomto mieste je nutné prisvedčiť argumentu súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalobca nepredložil dôkaz o spôsobe splácania úveru žalovanou, z ktorého by vyplývalo, kedy a v akých sumách úver čiastočne splácala, neuniesol v tomto smere nielen bremeno tvrdenia, keď tieto skutočnosti mal žalobca opísať v podanej žalobe, ale ani dôkazné bremeno, keď dátum čiastočných úhrad dlhu žalovanou nepreukázal. Žalobcovi tak nebolo možné priznať úroky z omeškania ani od konečnej splatnosti dlhu dňa 24.4.2016, keďže žalobca nepreukázal, či žalovaná vykonala čiastočné

úhrady pred týmto dátumom alebo po ňom a v akej postupnosti. Žalobcovi tak bolo možné priznať úroky z omeškania až od kvalifikovanej výzvy žalobcu žalovanej na zaplatenie (ust. § 563 OZ), pričom za kvalifikovanú výzvu na zaplatenie možno považovať doručenie žaloby žalovanej, čo podľa doručenky na č. I. 16 spisu nastalo dňa 2.9.2019. Nasledujúci deň, teda bola žalovaná povinná žalobcovi sumu 420,- Eur plniť, t. j. dňa 3.9.2019 a dňa 4.9.2019 sa dostala s plnením svojho peňažného dlhu do omeškania. V súlade s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, priznal odvolací súd žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 420,- Eur od 4.9.2019 do zaplatenia, pričom vo zvyšnej časti skôr požadovaných uplatnených úrokov z omeškania bolo dôvodné nárok žalobcu ako nepreukázaný zamietnuť.

17. Odvolací súd preto v súlade s ustanovením § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutej zamietajúcej časti výroku II. rozsudku súd prvej inštancie o zaplatenie sumy 420,- Eur s príslušenstvom zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 420,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 420,- Eur od 4.9.2019 do zaplatenia a v časti zamietajúcej zaplatenie požadovaných úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 768,- Eur od 25.4.2016 do 31.5.2016, zo sumy 718,- Eur od 1.6.2016 do 13.6.2016, zo sumy 698,- Eur od 14.6.2016 do 18.7.2016, zo sumy 678,- Eur od 19.7.2016 do 16.8.2016, zo sumy 658,- Eur od 17.8.2016 do 16.9.2016, zo sumy 638,- Eur od 17.9.2016 do 17.10.2016, zo sumy 618,- Eur od 18.10.2016 do 2.12.2016, zo sumy 608,- Eur od 3.12.2016 do 20.12.2016, zo sumy 598,- Eur od 21.12.2016 do 24.2.2017, zo sumy 588,- Eur od 25.2.2017 do 3.9.2019 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Predmetom sporu napokon zostalo zaplatenie žalobcom požadovanej zmluvnej pokuty v sume 33,- Eur. Ohľadom tohto nároku žalobcu však napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje žiadne odôvodnenie, absentuje akékoľvek skutkové či právne posúdenie.

19. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Civilný sporový poriadok upravuje v ustanovení § 220 ods. 2 základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť.

20. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

21. V odôvodnení je teda po opísaní skutkového stavu potrebné uviesť, ktoré z navrhovaných dôkazov boli vykonané a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené. Obsahom hodnotenia dôkazov je aj opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú, alebo sa vylučujú. Súd tiež uvedie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. V prípade rozporov musí súd odôvodniť, prečo konkrétny dôkaz považuje za vierohodný a iný nie. Pritom treba vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov v čl. 15 základných princíпов CSP a v § 191 ods. 1 CSP, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Je však povinný v odôvodnení náležite vyhodnotiť dôkaznú situáciu. Hodnotiacia úvaha súdu nie je svojvoľná, pretože súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

22. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnáť s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. Z odôvodnenia sa teda strana má dozvedieť o dôvodoch prijatia, či odmietnutia jej argumentu. Samotné konštatovanie, že argument je irelevantný, nezodpovedá požiadavke riadneho odôvodnenia. Preto nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/2008). Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

23. Právne posúdenie veci je potom činnosťou, pri ktorej súd podriadi zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení súd odcituje túto právnu normu a vysvetlí, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto právnej normy. Súd sa tiež vyjadrí, ako túto normu interpretuje.

24. Odvolací súd v predmetnej sporovej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 a § 220 ods. 2 CSP ohľadom nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty riadne nesplnil, výsledky vykonaného dokazovania nevyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil.

25. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

26. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

27. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

28. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

29. Súd sa teda v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

30. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypořada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

31. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

32. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinštančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

33. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu vo zvyšnej časti napadnutej zamietajúcej časti výroku II. vrátane závislého výroku III. s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami), pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, ktorého nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sú tak hlboké, že ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenej časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

34. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky pre vec relevantné dôkazy v súlade s ust. § 295 CSP, skutkový stav ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť.

35. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov prvoinštančného konania, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

36. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).